

ВІКТОРІЯ
АНДРУСІВ

ТА,
ЩО
ТАНЦЮЄ
НА
ХВИЛЯХ

Харків
«Фоліо»
2020

ПРОЛОГ

Вулиці знесиленого міста випивала спека. Клейким згустком зневодженого повітря завмерла над будинками непорушно, мов койот серед пустелі, випатруючи жертву. Але спека не полювала на здобич. Висмоктувала життя повільно, виважено, зі знанням справи, мов досвідчений гурман. Затиснуте у високогірні лещата місто набуло бурого кольору. Засуха висушила річки, й оголені спраглі валуни виглядали безпомічними, як біловані індіанцями бізонячі туші. Не існувало жодної живої істоти, яка не вимолювала б дощу в багатомільйонному місті. Однак марно молитися на дощ там, де впродовж багатьох років о цій порі не пролилося з неба ані краплі.

Таким був серпень у Лос-Анджелесі.

Глава 1

КИР

Новенький чорний *Infiniti* лівиво підкотився до воріт. Нечутно пригальмував на кілька секунд, допоки брама, реагуючи на алярм, слухняно відїде вбік. Ковзнувши углиб подвір'я, машина зупинилася під дашком, уткнувшись фарами ледь не в самісінькі двері довгої гнітючої будівлі. Коліщата металевої огорожі змінили траєкторію руху у зворотному напрямку колії. І тільки тоді, як клацнув автоматичний засув, двері машини відчинилися.

Зі шкіряного сидіння на розпечений асфальт викотився власник *Infiniti*. Його статура, одяг, рухи були цілковитою протилежністю наглянцованому металу.

Невеличкого зросту, вайлуватий, круглолиций, він нагадував більше добродушного фермера чи аніматора в Діснейленді, аніж власника автомобіля преміумкласу та тіньового бізнесу, який приносив мільйони щомісячно. Розстебнута на шиї сорочка, з якої стовбурчиться чорне волосся, бавовняні шорти по коліна, капці на босу ногу — все це робило чоловіка смішним та незграбним. Хоч останнє, здавалося, не турбувало його ні на йоту.

Чоловік підніс руку догори, глянув, котра година, і від скла на його годиннику заплигали сонячні зайчики. Сонячним зайчикам байдуже, від якого скла відбиватися. Навіть якщо це скло належить фірмі *Rolex*, а ціна його перевершує вартість автівки.

Через дорогу, навпроти володінь власника *Infiniti* та сонячних зайчиків, метушилася дрібна китаянка. Кілька метрів приналежної їй території окупували акваріуми з декоративними рибками, якими вона торгувала в крамничці на розі. Раз у раз юрка азійка вигулькувала на вулицю й спритно, мов вивірка, вилловлювала сачком кольорових окунів та карасиків, що покiрно зіслиза-

ли в слоїк з водою. Далі нагрібала в торбинку сухий рибний харч і зникала в приміщенні крамниці.

— *Hi, boss!* — пропищала китаянка, махаючи рукою сусіду по бізнесу. — Сподіваюся, у тебе все добре?

— Привіт, Рей, — пробубонів власник *Infiniti*, обійшовши машину довкола й розглядаючи велетенську калюжу, що розтікалася подвір'ям.

— Що це таке, Рей? У тебе знову каналізацію прорвало? — бос ступав по воді сторожко, аби не намочити ноги в сандалях, і низько нахилився, приношуючись до води. — Я ж просив тебе бути обережною! У цьому місті кругом саме гівно!

— Нічого подібного, бос, — цвірінькала з виразним акцентом китаянка. — Ця вода цілу ніч текла з-під васого складу.

— Якого біса? — побагрянів бос. — Якого біса ти не набрала мій номер, коли бачила, що в нас чепе?!

— Я не мозу, бос, — ображено залопотіла та. — У мене клієнти, бос.

Набравши в слоїк різнобарвних рибок, китаянка зібралася щезнути за засмальцьованими смужками цератової фіранки, як у спину пролунало запитання.

— Цікаво, а риби ніколи не дохнуть від спеки?

— Сцьо-о? Ти зартуєс чи ти серйозно? — китаянка перелякано подивилася на сусіда, ніби той щойно зазіхнув на її дорогоцінний крам.

— Нічого. То я так... — відмахнувся власник *Infiniti* й, вимкнувши сигналізацію, відчинив двері приміщення. Звідти потужним струменем хлинула вода. — А щоб тебе...

Замкнувши за собою двері на ключ і вже не обираючи сухої дороги, він зачалапав довгим коридором по воді навпростець до підсобного приміщення. Там, серед складних конструкцій труб, кранів, фільтрів, вимірювачів вологості, температури та іншої розумної машинерії, стояли величезні діжки з водою. Блискавично вирізнівши з-поміж усіх вентилів той, що відкручений, бос зактив воду й грізно засичав: «Все, Філліпе. Цього разу тобі точно кінець».

Глава 2

ФІЛЛІПЕ

До Лос-Анджелеса Філліпе приблудився кілька років тому. Спочатку бразилець приїхав сам у пошуках омріяного американського щастя, а далі до нього підтягнулися численні родичі й сусіди з далекої бразильської провінції. І незабаром довелося винайняти будинок, у якому так чи інакше одночасно всі не вміщалися. Виручало те, що земляки працювали на різних роботах та в різний час.

Однак існувала річ, яка їх поєднувала в одне ціле. І ця річ була марихуана.

Марихуану вживали всім сімейством, як і переважна більшість мешканців цього гігантського міста. Тому перше, що зробили після переселення, це облаштували призначену для прання та сушіння комірку під саморобну теплицю. Кімнатка виявилася ідеальною для зеленого господарства. По-перше, там не було жодного вікна, що слугувало б джерелом неконтрольованого світла. По-друге, призначення комірки передбачало наявність пралки з водопостачанням та каналізацією. Тож після незначної реконструкції воду набирали не для прання, а для поливу компактної теплички. Дядько Енріке працював сантехніком, тож його знання стали в пригоді. Феліче, двоюрідний брат Філліпе, працював електриком. Він повісив у центрі спеціальну лампу з ультрафіолетовими променями, а також облаштував вентиляцію. Словом, кожен приклав до спільної справи свою руку. Насіння вирішили не замовляти, Філліпе відрадив. Адже на роботі під його опікунством плекалися сотні розкішних кущів, довірених справжніми магнатами конопляного бізнесу. Досвід підказував, що краще по-тай прикопати на роботі кілька пагінців та розсадити клони, аніж витрачати час на визрівання насінин. До всього той самий досвід нашіптував, що не кожне сім'я здатне прорости. Тож вирішили громадою зберегти час та гроші. У результаті під священною лампою в пральні буюло зеленню шість кущів *Cannabis indica*, що прийнялися з дев'яти висаджених клонів.

Не нудьгувала в цій справі й жіноча половина співмешканців. А саме: сестри Філліпе, яких він завше плутав, не поділяючи на рідних та двоюрідних, тітка Маріетта — дружина Енріке, а також Меліса, яка колись жила в Бразилії в будинку навпроти й встигла закохатися до Філліпе з раннього дитинства.

Хоч урожай був невеличкий, але ставилися до нього з великою відповідальністю.

І після того, як дозрілі кущі зазнавали сушки, тітка Маріетта на правах найстаршої знімала з мотузок висохлі галузки — акуратно, обережно, не дихаючи, аби не пошкодити грона, і роздавала кожній по кущику. Дівчата обстригали головешки з такою любов'ю, ніби ті могли ожити й подякувати за акуратну зачіску.

Кульмінаційна мить наступала, коли приїздив з роботи Філліпе. Саме він навчив їх дбайливо поводитися з рослинами. Адже там, де він працював, урожай також обробляли вручну. Попри грандіозні масштаби, що не могли зрівнятися з тепличкою-пральнею. Філліпе чув, що на потужних виробництвах «трім» виконують машини, а точніше барабани. Такий спосіб спрощував процес, однак продукт програвав в якості та ціні. Вдома оком експерта-фахівця Філліпе оцінював жіночу роботу й отримував неабияку насолоду. Бодай тут він почувався босом. І не важливо, що його плантація нараховувала всього шість кущів, а підлегли складалися з рідні. Дякуючи всім за роботу, сортував у цератові пакетики шишки й підписував маркером вагу й дату. Пакетики зберігалися в холодильнику. Кожен з членів родини, де б він не був і що б не робив, знав одне. Як настане вечір, всі зйдуться до купи за одним столом і зіллються у священному ритуалі, який перетворює людей на братів та сестер по духу, релігії й крові. А тим часом у священній комірці вже тріпотіло кілька тендітних паростків вчасно прищеплених клонів, що вселяло надію на успішне майбутнє.

Завдяки траві всі родичі Філліпе потерпали на жагу до солодощів, гарний апетит та повноцінний сон. Тішилися відсутності недугів, не скаржилися на втому, а хтось навіть заперечував фактичний вік, почувуючись значно молодше. Відтак, дядько Енріке переконував, що в його паспорті скоєно помилку, адже насправді йому немає ще й шістдесяти. Енріке дякував канабісу за здоров'я та за тітку Маріетту, яка не втомлювалася похвалитися його чоловічою міццю. Та ще молився за Філліпе, якому пощастило облаштувати їм усім справжнє каліфорнійське щастя.

БОС ЗАВЖДИ ПРАВИЙ

Наразі Філіпе стояв перед босом, похнюпившись, мов школяр-бешкетник. Той сидів у глибокому шкіряному кріслі власного кабінету, виваливши босі ноги на стіл.

Мокрі сандалі німим докором лежали поруч, на тому ж столі.

— Ти хоч усвідомлюєш, що ти робиш?! Здається, я тебе вже попереджав!

— Бос, вибач, будь ласка. Часом я буваю трохи розсіяний, це правда... Але цього разу... Клянуся. Я перевірів усе. Єдине, що спадає на думку, це зірвався кран...

— Зірвався кран?! І ти трохи розсіяний?! — округле обличчя шефа набуло багряного кольору. — Ти ходиш цілодобово обкурений і кажеш, що трохи розсіяний?

— Ні, ні, не так. Я все перевірів! Я був переконаний, що все гаразд... — гарне смугле обличчя Філіпе вилучало щирий розпач. — Ти... Ти не можеш мене звільнити. Ти добре знаєш, що я годую в Бразилії хвору маму та всю сім'ю.

— А коли ти обсмалюєшся до нестями, тоді не згадуєш про хвору маму? — Кир підскаочив з крісла, кинув капці на підлогу й засунув у них ноги. Від натиску ступнів з капців цвіркнула вода. — До біса! Ти хоч уявляєш, як ти нас всіх підставляєш?! Ти хоч усвідомлюєш, яку відповідальність я тобі доручив?

Філіпе мовчав.

— Я довірився тобі з першого дня, як ти тут з'явився! — продовжував Кир. — Я потерпав від Вікових нотацій, але вкотре переконуюся в його правоті! Не можна підбирати з вулиці підозрілий непотріб! Скільки разів я тебе захищав! Я дозволив тобі тут ночувати, хоч не знав, хто ти й що ти! Я вислухав твою історію й чомусь повірив! Я дав тобі можливість заробити грошей і знайти пристойне житло! Я щоразу йшов тобі назустріч! Тобі, людині з вулиці, я доручив роботу у своєму бізнесі! А все чому? Тому що ти зумів викликати до себе довіру. І що я отримав у винагороду?

Філліпе не міг вичавити слова. Його немов переціпило. Здавалося, бразилець ось-ось заплаче. Боронь Боже, перебивати боса. Та й бовкати абищо у виправдання не мало сенсу.

Залишалось одне: змиритися зі звинуваченням. А Кир і не думав спинятися.

— Ти добре знаєш, що в теплицях трави на сотні тисяч доларів. Вода текла цілу ніч. І якби я не приїхав ранесенько, лилося б вулицею так, як жодна річка не тече цим висхлим, як відьмівська цицька, містом. І вже б шниряли копи, рятувальні служби й всіляка медійна наволоч. Чому, скажи, я годую всю твою сім'ю, а ти підставляєш мене під кримінал? Ти загубив страх втратити роботу!

— Куди ж я піду? — нарешті озвався переляканий Філліпе. — Ти не можеш так поступити. Мені нікуди йти.

Кир стояв спиною до Філліпе й дивився в загразоване вікно. По той бік дороги птахомовна китаянка Рей у гумових чоботах підганяла намотаною на патик рядниною воду до вуличної стічної каналізації.

— Все. Віднині забудь про те, що ти провізор. Я не можу більше покладатися на тебе. Завтра знімаємо третю теплицю. За тиждень підсохне й сядеш з жінками на трім.

— Але Кир. Це ж...

— Так, це принизливо робити жіночу роботу. Але більше нічого я тобі довірити не можу.

— Це твоє остаточне рішення?

— Я що, схожий на ідіота?

— Ні, вибач. Я все зрозумів. Прийду за тиждень.

Філліпе вийшов з кабінету, але голос шефа його наздогнав.

— Зачекай.

У очах бразильця зблиснула надія. Рвучко загальмувавши, він із поглядом вірного пса повернувся до кімнати.

— Дистанційку від воріт залиши. І ключі від приміщення також. Правом на вільний вхід володіють виключно провізори. І ще. Ніякої шмалі на роботі. Впіймаю — підеш назавжди. Філліпе вийняв з кишені чорну коробочку алярму й вкупі з ключами від будівлі поклав на стіл.

ЗМІСТ

Пролог	3
Глава 1. КИР	4
Глава 2. ФІЛІПЕ	6
Глава 3. БОС ЗАВЖДИ ПРАВИЙ	8
Глава 4. РОЗДВОЄННЯ ОСОБИСТОСТІ	10
Глава 5. ЕКСКУРС У МИНУЛЕ	13
Глава 6. БАТЬКІВСЬКА РЕЛІКВІЯ	14
Глава 7. СПОГАДИ ПРО ІНДІЮ	15
Глава 8. ПОВЕРНЕННЯ ДО РЕАЛІЙ	19
Глава 9. ІНЦИДЕНТ	21
Глава 10. УЛЯНИНЕ ДИТИНСТВО	27
Глава 11. УЛЯНИНІ БУДНІ	30
Глава 12. ГЕНІАЛЬНА ІДЕЯ	37
Глава 13. ДУХОВНІ ПРОТИРІЧЧЯ	42
Глава 14. ІНДІЯ	46
Глава 15. НАЛАГОДЖЕННЯ КОНТАКТУ	50
Глава 16. ЗАРОДОК ВЕЛИКИХ ЗМІН	55
Глава 17. ВИРОБНИЧІ ПЕРТУРБАЦІЇ	61
Глава 18. ГРІХОПАДІННЯ	65
Глава 19. КИРОВІ ДОСТЕЖЕННЯ	70
Глава 20. ПАВЛУНЯ	73
Глава 21. БЕЗВИХІДНИХ СИТУАЦІЙ НЕ БУВАЄ	78
Глава 22. У НАПРЯМКУ ДО ГІМАЛАЇВ	86
Глава 23. ЗАКУЛІСНІ ПЕРЕМОВИНИ	90

Глава 24. НІЧНІ МАРЕВА	92
Глава 25. ВИГНАННЯ	96
Глава 26. ПИТАННЯ УЛЯНИ ВИРІШЕНЕ	99
Глава 27. НЕВІДОМИЙ СВІТ	103
Глава 28. ПЕРШІ КРОКИ	109
Глава 29. ВТРАТА	114
Глава 30. ПОБАЧЕННЯ	117
Глава 31. РАДА	123
Глава 32. ЗАГЛИБЛЕННЯ В НОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ	128
Глава 33. РОДИННА ПІДТРИМКА	131
Глава 34. ВІДВЕРТІСТЬ	137
Глава 35. ЗНАЙОМСТВО З ПУГЛИКОМ	145
Глава 36. МЕРІ	148
Глава 37. РЕВНІСТЬ	150
Глава 38. ЗАРОДОК БРАЗИЛЬСЬКОГО БІЗНЕСУ	156
Глава 39. ПЛАН	162
Глава 40. ДОПИТ	170
Глава 41. ІГОРЧИКОВІ ТРИВОГИ	176
Глава 42. ДОМАШНЯ ПОРАДА	180
Глава 43. АВАНТЮРА	185
Глава 44. БРАТОВЕ ЗІЗНАННЯ	191
Глава 45. РОЗСЛІДУВАННЯ	199
Глава 46. ПЕРША МАНДРІВКА У СВІТ	205
Глава 47. НАСЛІДКИ АВАНТЮРИ	208
Глава 48. ЛАЗ	213
Глава 49. ЗА ПОМИЛКИ ТРЕБА ПЛАТИТИ	223
Глава 50. ТАТО	228
Глава 51. КИРОВА ВІДДУШИНА	236
Глава 52. КОНФЛІКТ З ФЕЛІЧЕ	244
Глава 53. РОЗЧАРУВАННЯ	247

Глава 54. ПША	253
Глава 55. ПІДОЗРИ МАРІЕТТИ	259
Глава 56. НЕСПОДІВАНЕ РІШЕННЯ	264
Глава 57. РОЗБІР ПОЛЬОТІВ	267
Глава 58. ЗІЗНАННЯ	272
Глава 59. НЕПРОХАНІ ГОСТІ	278
Глава 60. ЖАГА ПОМСТИ	281
Глава 61. ТАНЦЮЮЧА НА ХВИЛЯХ	287
Глава 62. ПРОЩАННЯ ІЗ МРІЄЮ	295
Глава 63. КРАДІЖКА	302
Глава 64. БОБ	316
Глава 65. НЕСПОДІВАНІ ДЕТАЛІ	320
Глава 66. МЕЛІСА ВТРАЧАЄ СВІДОМІСТЬ	325
Глава 67. РОЗПАЧ	327
Глава 68. НА ЗЛОДІЮ ШАПКА ГОРИТЬ	331
Глава 69. РОЗПРАВА	336
Глава 70. ТРАГЕДІЯ	338
Глава 71. ВА-БАНК	342
Глава 72. ЗУСТРІЧ У ГОСПІТАЛІ	345
Глава 73. ПРОСТРАЦІЯ	348
Глава 74. КИРОВЕ ВІДРЯДЖЕННЯ	351
Глава 75. ДРУГ	357
Глава 76. ДЕПОРТАЦІЯ	363
Глава 77. WELCOME TO UKRAINE	368
Глава 78. РІДНИЙ ДІМ	373
Глава 79. БАТЬКО Й СИН	385
Глава 80. СНІГ НА ГОЛОВУ	395
Глава 81. ДОЛЕНОСНА ЗУСТРІЧ	400
Епілог	405